

Nitra, 24an de julio 2016

Luko 11:1-13

Karaj gefratoj en Kristo, karaj gesamideanoj,

Por hodiaŭ, la listo de tekstoj kondukas nin al la Evangelio laŭ Luko. Pasintan semajnon, ni aŭdis pri Marta kaj Maria, pri konfido anstataŭ zorgo, pri aŭskultado anstataŭ distreco pro aktivismo.

Aŭskultado kaj konfido kondukas al preĝo, necesas por preĝo. Tial la unua parto de nia teksto estas la Luka versio de la Preĝo de la Sinjoro, la Patro Nia. Ni kutime uzas la alian version, tiun de Mateo, iom pli longa.

La posta peco el nia hodiaŭa teksto troviĝas nur ĉe Luko. Temas pri mallonga parabolo. Ni pli precize meditos ĝin.

La lasta peco troviĝas ankaŭ ĉe Mateo, sed en alia loko en la sinsekvo de la evangelio.

Povas esti interese serĉi eblan kialon pro tiuj malsamecoj. Estas ankaŭ interese rigardi kio troviĝas inter la disigitaj partoj. Hodiaŭ mi limigas min esence al la meza peco, tiu propra al Luko.

Tiu triopo da pecoj havas kiel unuan temon : la preĝo. Ili estas repondo de Jesuo al la demando de la disĉiploj : "Instruu nin preĝi". Jen do rapida leciono pri la preĝo.

Vi povos konstati, ke la respondo de Jesuo ne donas metodon, nek ekzercojn por bone preĝi. Ne interesas Jesuo ke ni preĝu laŭ la bona maniero, sed ke ni konsekvence vivu tiun preĝon en la ĉiutaga vivo.

La unua parto estas do modelo por preĝo. Estas tiu teksto konata de preskaŭ ni ĉiuj, sed laŭ la alia versio. La lastan parton de la leciono, oni povas resumi per ĝia komenca frazo : "Petu kaj estos al vi donite", tio estas ilustrita per diversaj trafikaj bildoj.

Kaj en la meza parto troviĝas do mallonga parabolo. En ĉi tiu parabolo, oni renkontas tri rolulojn, unu el ili troviĝas inter la du aliaj, kaj Jesuo supozigas ke ĝuste tiu povas esti la disĉiploj, povas esti vi, povas esti ni, iu ajn el ni.

Do, tiu protagonisto havas du amikojn. Jes, du. Bone aŭskultu : "kiu el vi havos amikon" kaj pli poste "amiko mia venis al mi". La supozo de Jesuo estas ke la disĉiploj, kaj ni inter ili, havas almenaŭ du amikojn. Kaj ke unu petas al vi, kaj vi petas al la alia.

Tamen estas stranga horo. Tiel malfrue alveni ĉe amiko, ŝajne ne-anoncite. Konsekvence, por akcepti lin, kion vi nepre devas fari ĉar temas pri amiko kiu alvenas post vojaĝo, verŝajne longa, vi devas nutri lin, sed vi ne havas sufiĉe.

Kaj, je tiu stranga horo, vi ne hezitas iri al la najbaro, ĉar estas amiko, ankaŭ. Vi certe ne dubas pri tiu amiko, kiun vi efektive ĝenas.

En la komenco, eble malbone vekita, iom en la nebulo de haltita dormo, la dua amiko respondas, ke la horo ne estas deca, ke la tuta familio dormas. Tiam, vekita, ĝenata, ege ĝenata, tiu tamen leviĝas, ĉar ne plu dormas. Kaj eble eĉ ne konsciante pri kiu petis, pro la definitiva ĝeno, persista peto, tiu helpas al sia amiko. En kelkaj landoj, eble li vokus la policon, aŭ pafus tra la pordo. Estas tiom da eblaj malbonuloj.

La afero en tiu mallonga parabolo estas ke ĝi metas nin en ambaŭ pozicioj. Ni estas kaj la petatoj, kaj la petantoj. Ni ne forgesu tion.

Kvankam...

La vojaĝinto formale petis nenion. Estas la amiko, kiu estas devigata de la tiamaj sociaj reguloj akcepti, loĝigi kaj nutri lin. Kaj tion li intencas fari, komencis fari. Sed estis bezonata helpo.

Ĉu hodiaŭ ne plu validas ĉi tiu devigo pri akcepto, pri gastigo?

La dorminta amiko, kiu tiel tediĝis ke li helpis, ne nur helpis al si amiko, sed ankaŭ al la vojaĝinto. La pordo de lia domo estis fermita. Sed, fermi domon signifas ĉesigi amikecon, eĉ pli, ĉesigi homecon. Tiu ĉi pordo ne restis fermita. En ĉi tiu rakonto, la helpo estis donita, la akcepto estis plenumita.

Mi nun diros kelkaj vortojn ankaŭ pri la tria parto de nia hodiaŭa teksto.

Ĝi enhavas modelon de respondo al preĝo, kaj ĝi estas Dio. Kaj en tiu komparo, Jesuo metas nin en la pozicion ĝuste de Dio, de la patro petita de la filo. Ĉu patro donas ŝtonon anstataŭ panon, ĉu serpenton anstataŭ fiŝon?

Same kiel Dio donas al la petantoj la Spiriton, same kiel vi donas bonaĵojn al viaj infanoj, panon kaj fiŝon, tiel la amiko helpas al la amiko kiu vojaĝis kaj alvenis en nokta tempo, same la amiko helpis la amikon en tiu akceptado.

Tiu teksto, kiu estas la hodiaŭa laŭ la plano de legaĵoj, havas ankaŭ ion por diri al ni hodiaŭ.

Multaj el niaj kunhomoj vivas nune en la nokto, nokto kun fajro kaj minaco, nokto el kiu ili volas eskapi. Ili esperas en nia homeco, en nia amikeco. Pluraj, multaj, sentante en si mem tiun kunhomecon, tiun amikecon, akceptas ilin. Kaj ili iras al aliaj amikoj, kaj meznokte frapadas persiste al aliaj pordoj por ion por nutri la vojaĝinton, por akcepti lin, ŝin, ilin.

Ni ofte, regule, kaj plenfide preĝas al Dio. Ĉu ni konscias ke ankaŭ antaŭ ni estas homoj kiuj petas akcepton, helpon, gastigadon. Sin turni al Dio, sed rifuzi sin turni al la kunhomoj estas ega kontraŭdiro.

Tiam preĝi ne havas signifon. Paroli sen respondi estas sensencaĵo. En la preĝo "Patro Nia" ni preĝas ke ni pardonas al niaj ŝuldantoj. Sed ĉu ni mem ne ŝuldas al la aliaj? Ĉu resti kun fermitaj pordoj antaŭ la helpopeto permesas al ni trankvile preĝi la preĝon de la Sinjoro? Vere?

Ĉu ni donu panon aŭ ŝtonon? Ĉu ni ne ricevis ĉion de Dio?

"Frapu kaj estos malfermite". Kiam oni frapas ĉe nia pordo, ĉu ni malfermu ĝin? Ĉu ni malfermu nian koron? Aŭ ĉu ni obstine rifuzas? Kaj tiam kion diras la teksto? Ni volas dormi.

Kaj en la ĝardeno de la monto olivarba, Jesuo diris al siaj dormantaj disĉiploj . "Kial vi dormas? Leviĝu kaj preĝu". Jes leviĝo kaj preĝo samtempas. Ne eblas unu sen la alia.

Amen.